

Směnky a právo EU

Je-li u soudu příslušného podle článku 2 nařízení Brusel I a ustanovení § 85 odst. 1 nebo 3 o. s. ř. (resp. § 85a o. s. ř.) k projednání a rozhodnutí žaloby směnečného věřitele proti výstavci směnky vlastní současně podána žaloba také proti směnečnému rukojmímu s bydlištěm v jiném členském státě Evropské unie, použije se pro určení soudu příslušného k projednání a rozhodnutí takové žaloby (neplyne-li příslušnost soudu již z článku 23 či 24, popř. z článku 5 odst. 1 nařízení) článek 6 odst. 1 nařízení.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 Cdo 1849/2013, ze dne 29.10.2015)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně VÍTKOVICE SLOVAKIA a. s., se sídlem v B., zastoupené JUDr. R.D., advokátem, se sídlem v P., proti žalovanému Ing. P. U., zastoupenému JUDr. R.Ch., advokátem, se sídlem v D., o námitkách proti směnečnému platebnímu rozkazu, vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 33 Cm 708/2009, o dovolání žalobkyně proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 28. února 2012, č. j. 5 Cmo 35/2012-63, ve znění usnesení ze dne 11. února 2013, č. j. 5 Cmo 35/2012-74, tak, že usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 28. února 2012, č. j. 5 Cmo 35/2012-63, ve znění usnesení ze dne 11. února 2013, č. j. 5 Cmo 35/2012-74, se zrušuje a věc se vrací odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 23. září 2011, č. j. 33 Cm 708/2009-45, ponechal v platnosti směnečný platební rozkaz ze dne 17. prosince 2010, č. j. 33 Cm 708/2009-11, kterým uložil žalovanému zaplatit žalobkyni částku 30.908,91 EUR s 6% úrokem od 1. prosince 2009 do zaplacení, směnečnou odměnu ve výši 103,02 EUR a náklady řízení, (výrok I.) a rozhodl o nákladech námitkového řízení (výrok II.).

Soud prvního stupně po provedeném dokazování dospěl k závěru, že žalovanému se prostřednictvím včas uplatněných námitek správnost vydaného směnečného platebního rozkazu zpochybnit nepodařilo, když dílem šlo o námitky nedůvodné, dílem žalovaný své námitky neprokázal.

Vrchní soud v Praze v záhlaví označeným usnesením k odvolání žalovaného rozsudek soudu prvního stupně, jakož i vydaný směnečný platební rozkaz zrušil a řízení zastavil (první výrok); dále rozhodl o nákladech řízení před soudy obou stupňů (druhý výrok).

Odvolací soud vyšel zejména z toho, že:

- 1) Právní předchůdkyně žalobkyně (společnost VÍTKOVICE RP Slovakia s. r. o.) se návrhem na vydání směnečného platebního rozkazu, podaným u soudu prvního stupně 17. prosince 2009, domáhala po žalovaném (Ing. P. U.) a dále po společnosti HYROS PLUS s. r. o., se sídlem v P., (dále jen „společnost H“) plnění ze směnky vlastní vystavené v Košicích dne 6. července 2006 společností H na řad původní žalobkyně, znějící na směnečný peníz 931.162 Sk, se splatností dne 30. listopadu 2009 (dále též jen „sporná směnka“), za jejíž zaplacení převzal směnečné rukojemství žalovaný.
- 2) Společnost H v průběhu řízení před soudem prvního stupně ztratila způsobilost být účastníkem řízení (výmazem z obchodního rejstříku zanikla bez právního nástupce).
- 3) Usnesením ze dne 24. srpna 2010, č. j. 33 Cm 708/2009-8, soud prvního stupně (mimo jiné) řízení

ve vztahu mezi žalobkyní a společností H podle ustanovení § 107 odst. 5 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), zastavil.

4) Ve včas podaných námitkách, jimiž se žalovaný bránil povinnosti uložené mu směnečným platebním rozkazem (a jež byly prvním procesním úkonem, který žalovaný v dané věci učinil), byla uplatněna rovněž námitka (mezinárodní) nepřislušnosti Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Na takto ustaveném základě odvolací soud (na rozdíl od soudu prvního stupně, který neměl – se zřetelem k tomu, že společnost H byla z obchodního rejstříku vymazána až po podání žaloby – námitku nepřislušnosti soudu za důvodnou) uzavřel, že Krajský soud v Ústí nad Labem není k projednání a rozhodnutí dané věci příslušný.

Přitom zdůraznil, že otázku mezinárodní příslušnosti soudů (pravomoci) k projednání dané věci je nutné posuzovat (vzhledem k tomu, že žaloba směřuje proti účastníkovi s bydlištěm na území Slovenské republiky) podle Nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000, o příslušnosti a uznání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (dále též jen „nařízení Brusel I“ či „nařízení“). Jelikož v poměrech dané věci nejde o žádný z případů výlučné příslušnosti podle článku 22 nařízení, ani příslušnosti na výběr dané podle článku 5 až 7 nařízení, mezi účastníky dále nebyla uzavřena dohoda o příslušnosti soudu podle článku 23 nařízení a příslušnost soudu nebyla založena ani postupem podle článku 24 nařízení, jsou podle článku 2 nařízení k projednání a rozhodnutí věci příslušné soudy členského státu Evropské unie, na jehož území má žalovaný své bydliště, v posuzovaném případě tedy soudy Slovenské republiky.

Za opodstatněnou v této souvislosti neměl odvolací soud ani argumentaci žalobkyně, podle níž mohla v daném případě uplatnit svůj nárok proti žalovanému u českých soudů (společně s nárokem vůči společnosti H) podle článku 6 odst. 1 nařízení, které upravuje pravidlo příslušnosti na výběr dané pro případy, kdy žaloba směřuje proti více osobám, přičemž právní nároky jsou spojeny tak úzce, že je účelné je vyšetřit a rozhodnout o nich společně, aby se zabránilo vydání vzájemně si odporujících rozhodnutí v oddělených řízeních. Podle odvolacího soudu jsou totiž žalobou uplatněné nároky (mající původ v podpisu jednotlivých dlužníků na sporné směnce) charakterizovány vlastnostmi přesně opačnými, tj. samostatností a vzájemnou nezávislostí. Z hlediska svého procesního postavení je každý z původně žalovaných samostatným společníkem v řízení (nejde tady o nerozlučné společenství žalovaných, jak má na mysli článek 6 nařízení) a ani z pohledu hmotného práva nelze uvažovat o tom, že by rozhodnutí soudu ve vztahu ke každému z více směnečných dlužníků „muselo být stejné, bez ohledu na to, zda vůbec a jakou procesní obranu jednotliví dlužníci uplatnili“. Nic proto nebrání tomu, aby o jednotlivých závazcích plynoucích z téže směnky bylo rozhodováno samostatně, v oddělených řízeních vedených před různými soudy.

Protože nedostatek pravomoci soudů České republiky je takovým nedostatkem podmínky řízení, který nelze odstranit, odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně a jím vydaný směnečný platební rozkaz podle ustanovení § 219a odst. 1 o. s. ř. zrušil a řízení podle ustanovení § 221 odst. 1 písm. c) o. s. ř. zastavil.

Proti usnesení odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání, jehož přípustnost opírá o ustanovení § 239 odst. 1 písm. a) o. s. ř., namítajíc, že je dán dovolací důvod uvedený v § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř., tedy, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Dovolatelka nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu, podle kterého k projednání a rozhodnutí dané věci nejsou příslušné české soudy. Poukazujíc na rozsudky Soudního dvora Evropské unie ze dne 11. října 2007 ve věci *Freeport plc*, C-98/06 a ze dne 1. prosince 2011 ve věci *Eva-Maria Painer*, C-145/10, setrvává na názoru, že příslušnost Krajského soudu v Ústí nad Labem byla v posuzovaném případě založena postupem podle článku 6 nařízení, tedy tím, že žaloba byla podána u soudu místa,

kde byl ke dni podání žaloby domicilován jeden ze žalovaných.

Předmětné ustanovení nařízení, pokračuje dovolatelka, neobsahuje oproti přesvědčení odvolacího soudu podmínku, aby jednotlivé právní nároky nemohly obstát samostatně a nezávisle (pro takovou situaci je naopak aplikace článku 6 spíše typická), nýbrž pouze stanoví, že spolu musí úzce souviset, pročež je účelné o nich rozhodnout společně. Tomuto požadavku přitom uplatněné nároky ze sporné směnky nepochybně vyhovují, když jejich podkladem a právním titulem je jeden cenný papír (směnka), přičemž „vlastní podstata souvislosti závazků (a od nich odvislých právních nároků) ze směnky vychází již ze samotného institutu směnečného rukojemství“. Pominout v této souvislosti nelze podle dovolatelky ani to, že výstavce směnky vlastní a jeho avalista jsou (podle české i slovenské právní úpravy) solidárními dlužníky.

Použití článku 6 nařízení pak zjevně nebrání ani procesně samostatné postavení jednotlivých účastníků řízení na straně žalované. Naopak skutečnost, že soudy různých členských států Evropské unie mohou ve vztahu k jednotlivým žalovaným vydat „zcela samostatná rozhodnutí“, je právě jednou z podmínek pro aplikaci tohoto článku nařízení. Je jen na žalobci, zda se rozhodne žalovat každého ze žalovaných samostatně (u různých soudů), nebo zda uplatní své související nároky vůči žalovaným (s využitím pravidla obsaženého v článku 6 nařízení) společně u jediného soudu.

Podle dovolatelky nemůže být ani pochyb o tom, že také v projednávané věci existovalo (v případě vedení samostatných soudních sporů) riziko vydání vzájemně si odporujících rozhodnutí, když např. otázku platnosti sporné směnky mohly soudy v různých členských státech Evropské unie posoudit rozdílně.

Proto dovolatelka požaduje, aby Nejvyšší soud rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření navrhuje dovolání zamítnout, máje závěry napadeného rozhodnutí za věcně správné. Podle žalovaného nelze v poměrech dané věci článek 6 nařízení použít již z toho důvodu, že společnost H, od níž „je odvozována“ pravomoc soudů České republiky rozhodnout v tomto řízení, již zanikla a tím „zanikla“ také pravomoc českých soudů. I kdyby tedy byla původně dána pravomoc českých soudů k projednání dané věci, „došlo k natolik zásadní změně okolností“, že již pravomoc českých soudů dána není.

Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (do 31. prosince 2012) se podává z bodu 7., části první, článku II zákona č. [404/2012](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

Dovolání žalobkyně proti usnesení odvolacího soudu je – bez dalšího – přípustné podle ustanovení § 239 odst. 1 písm. a) o. s. ř.; podmínku, aby šlo o usnesení odvolacího soudu, ohledně kterého dovolací soud dospěje k závěru, že má po právní stránce zásadní význam (formulovanou návěštím označeného ustanovení), má Nejvyšší soud za obsolentní z příčin popsaných např. v díle Drápal, L., Bureš, J. a kol.: Občanský soudní řád II. § 201 až 376. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, str. 1903-1904 (srov. též důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. ledna 2011, sp. zn. 29 Cdo 3582/2010, uveřejněného pod číslem 97/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Dovolání je i důvodné.

Závěr odvolacího soudu, že k projednání a rozhodnutí předmětné věci není dána mezinárodní příslušnost (pravomoc) českých soudů, Nejvyšší soud za správný nepovažuje.

Není pochyb o tom, že řízení, ve kterém žalobce vůči žalovaným uplatňuje práva ze směnky, je věcí

občanskou a obchodní podle článku 1 odst. 1 nařízení Brusel I (k výkladu pojmu „věci občanské a obchodní“ ve smyslu posledně uvedeného ustanovení srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. září 2012, sp. zn. 33 Cdo 3793/2011, uveřejněné pod číslem 12/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, a tam citovanou judikaturu Soudního dvora, popř. z novější judikatury Soudního dvora jeho rozsudky ze dne 12. září 2013 ve věci Sunico ApS, C-49/12 či ze dne 23. října 2014 ve věci flyLAL-Lithuanian Airlines AS, v likvidaci, C-302/13). Řízení bylo zahájeno podáním žaloby u Krajského soudu v Ústí nad Labem dne 17. prosince 2009; spadá tak do (věcné i časové) působnosti nařízení Brusel I. Jelikož zde není jiného právního nástroje ve smyslu kapitoly VII nařízení Brusel I, je v daném sporu (jak správně dovodil také odvolací soud) nutné posoudit příslušnost soudů podle tohoto nařízení [jež je v České republice přímo použitelným právním předpisem Evropské unie, majícím přednost před aplikací národního (českého) práva].

K výše řečenému se sluší pro úplnost dodat, že nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (přepracované znění) [nařízení Brusel I bis]), je podle jeho čl. 66 odst. 1 použitelné jen na řízení zahájená dne 10. ledna 2015 a později. Příslušnost českých soudů proto v projednávané věci podle tohoto nařízení určit nelze.

Odvolacímu soudu lze dále přisvědčit v tom, že v projednávané věci neplyne příslušnost českých soudů z článku 2 nařízení (z obsahu spisu se nepodává, že by žalovaný, vůči němuž žaloba směřuje, měl na území České republiky bydliště) a nejde ani o řízení, k němuž by byly české soudy výlučně příslušné podle článku 22 nařízení. Žalovaný rovněž nezaložil příslušnost soudu prvního stupně podle článku 24 nařízení (tím, že by se vyjádřil k nároku uplatněnému návrhem na vydání směnečného platebního rozkazu, aniž by nejpozději současně s takovým vyjádřením vznesl námitku nedostatku příslušnosti procesního soudu; k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. září 2008, sp. zn. 29 Nd 336/2007, uveřejněné pod číslem 14/2009 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. září 2015, sp. zn. 29 Cdo 2842/2013) a mezi účastníky nebyla uzavřena ani dohoda o volbě soudu ve smyslu článku 23 nařízení.

Zbývá určit, zda je některý ze soudů České republiky příslušný k projednání a rozhodnutí dané věci podle pravidel upravujících tzv. zvláštní příslušnost podle článků 5 až 7 nařízení. Označené články dávají žalobci (navrhovateli) možnost zahájit řízení (vedle soudů státu, v němž má žalovaný bydliště) i u soudů v nich označených. Tyto články tak upravují příslušnost danou na výběr žalobci (navrhovateli).

Článek 6 odst. 1 nařízení Brusel I (jehož použití v projednávané věci se dovolává žalobkyně) pak určuje, že osoba, která má bydliště na území některého členského státu, může být též žalována, je-li žalováno více osob společně, u soudu místa, kde má bydliště některý z žalovaných, za předpokladu, že právní nároky jsou spojeny tak úzce, že je účelné je vyšetřit a rozhodnout o nich společně, aby se zabránilo vydání vzájemně si odporujících rozhodnutí v oddělených řízeních.

Judikatura Soudního dvora (srov. v této souvislosti zejména dovolatelkou zmiňované rozsudky ve věcech Freeport plc a Eva-Maria Painer) k ustanovení článku 6 odst. 1 nařízení je ustálena v závěrech, podle kterých:

1) Smyslem (cílem) pravidla pro určení příslušnosti uvedeného v článku 6 odst. 1 nařízení je především usnadnit řádný výkon spravedlnosti, minimalizovat možnost souběžných řízení, a tedy zajistit, aby nebyla v oddělených řízeních přijata řešení, která by si mohla vzájemně odporovat. Toto pravidlo (jež je třeba - se zřetelem k tomu, že jde o odchylku od obecné zásady zakotvené v článku 2 nařízení - vykládat restriktivně) však nelze uplatnit takovým způsobem, aby umožnilo žalobci podat žalobu směřující proti více žalovaným s jediným cílem odejmout některého z nich soudům státu, ve

kterém má bydliště (viz též rozsudek Soudního dvora ze dne 27. září 1988 ve věci Kalfelis, 189/87).

2) Pro použití článku 6 odst. 1 nařízení je třeba ověřit, zda existuje mezi jednotlivými žalobami podanými tímž žalobcem proti různým žalovaným takový vztah souvislosti, aby bylo účelné je vyšetřit a rozhodnout o nich společně, aby se zabránilo možnosti dojít v oddělených řízeních k protichůdným soudním rozhodnutím. K tomu, aby rozhodnutí mohla být (ve smyslu článku 6 odst. 1 nařízení) považována za rozporná, nestačí, že existuje rozdíl v řešení sporu, ale je ještě třeba, aby tento rozdíl spadl do rámce téže skutkové a právní situace.

3) K naplnění podmínky úzkého spojení uplatněných nároků (v tom smyslu, v jakém je formulována v citovaném článku) není nezbytné, aby tyto nároky měly stejný právní základ. Při posouzení existence vztahu souvislosti mezi žalobami, a tedy rizika, že v oddělených řízeních budou vydána vzájemně si odporující rozhodnutí, je totožnost právních základů podaných žalob jen jedním z mnoha relevantních faktorů; nezbytnou podmínkou použití článku 6 bodu 1 nařízení však není. Rozdíl v právních základech žalob podaných proti jednotlivým žalovaným proto sám o sobě nebrání použití článku 6 bodu 1 nařízení, avšak jen potud, pokud mohli žalovaní předvídat, že mohou být žalováni u soudu členského státu, v němž má alespoň jeden z nich místo svého bydliště. Tak je tomu a fortiori v případě, že se ukáže, že vnitrostátní právní úpravy, na nichž jsou založeny žaloby podané proti jednotlivým žalovaným, jsou v podstatě totožné.

4) Vnitrostátnímu soudu přísluší, aby s ohledem na všechny poznatky obsažené ve spisu posoudil existenci vztahu souvislosti mezi jednotlivými žalobami, které mu byly předloženy, a tedy rizika, že v oddělených řízeních budou vydána vzájemně si odporující rozhodnutí.

5) Pravidlo stanovené v článku 6 odst. 1 nařízení se použije, když žaloby podané proti různým žalovaným mají souvislost při svém podání.

6) Článku 6 odst. 1 nařízení se lze dovolávat v rámci žaloby podané v jednom členském státu proti žalovanému s bydlištěm v tomto státu a dalšímu žalovanému s bydlištěm v jiném členském státu, i pokud je tato žaloba již k okamžiku svého podání považována za nepřipustnou vůči prvnímu žalovanému na základě vnitrostátní právní úpravy (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 13. července 2006 ve věci Reisch Montage AG, C-103/05).

Z výše podaných judikturních závěrů pak pro poměry projednávané věci především plyne, že použití pravidla příslušnosti obsaženého v článku 6 odst. 1 nařízení Brusel I není - oproti mínění odvolacího soudu - podmíněno požadavkem, aby žalovaní, vůči nimž společná žaloba směřuje, měli v řízení postavení nerozlučných společníků (§ 91 odst. 2 o. s. ř.). Skutečnost, že hmotněprávní povaha předmětu řízení umožňuje, aby spory jednotlivých společníků byly projednány a rozhodnuty samostatně vůči každému z nich (jinak řečeno, že v konkrétní věci jde o samostatné společenství účastníků), nepředstavuje překážku pro aplikaci článku 6 odst. 1 nařízení. Využití tam obsaženého pravidla závisí (jsou-li jinak podmínky článku 6 nařízení splněny) pouze na rozhodnutí žalobce; povaha procesního společenství účastníků z tohoto pohledu žádný význam nemá.

Přisvědčit nelze ani názoru odvolacího soudu, podle kterého žalobou uplatněné nároky, mající původ v podpisu jednotlivých dlužníků na sporné směnce, nejsou úzce spojeny v tom smyslu, jak je tento požadavek formulován v textu článku 6 nařízení. Jakkoli nepochybně platí, že závazky jednotlivých směnečných dlužníků (včetně závazků výstavce směnky vlastní a „jeho“ směnečného rukojmího) jsou zásadně samostatné, tj. existence jednoho závazku nepodmiňuje existenci závazku jiného (byť ani tato zásada se neprosazuje ve směnečném právu bezvýjimečně, k tomu srov. v české právní úpravě např. čl. I. § 32 odst. 2 zákona č. [191/1950](#) Sb., zákona směnečného a šekového), uvedená okolnost ještě bez dalšího neznamená, že mezi žalobou uplatněnými nároky není takový vztah souvislosti, aby bylo (ve smyslu článku 6 odst. 1 nařízení) účelné je vyšetřit a rozhodnout o nich společně (a zabránit tak v oddělených řízeních vydání vzájemně si odporujících rozhodnutí). Nelze totiž (jak přílehavě uvádí dovolatelka) přehlédnout, že společným základem původně uplatněných nároků (tedy jak nároku proti společnosti H jako výstavci směnky, tak nároku proti žalovanému jako směnečnému rukojmímu) je tatáž listina (sporná směnka), což z nich činí (minimálně z hlediska nutnosti posoudit

otázku platnosti směny) právní nároky natolik úzce spojené, že jejich společné projednání jediným soudem zjevně může (jak předpokládá článek 6 odst. 1 nařízení) zabránit rozdílnému řešení sporů (majících - v intencích výše uvedeného - totožný skutkový i právní rámec), jež by případně byly vedeny vůči oběma žalovaným odděleně. V obecné rovině přitom současně není pochyb o tom, že směneční dlužníci mohou předvídat, že budou (společně) žalováni u soudu členského státu, v němž má alespoň jeden z nich místo svého bydliště.

Neopodstatněnou konečně Nejvyšší soud shledává rovněž výhradu žalovaného, podle níž mezinárodní příslušnost (pravomoc) soudu prvního stupně k projednání a rozhodnutí dané věci „zanikla“ po podání žaloby (v důsledku ztráty způsobilosti společnosti H být účastníkem řízení). Jak totiž plyne z výše citované judikatury Soudního dvora, pravidlo stanovené v článku 6 odst. 1 nařízení se použije, když žaloby podané proti různým žalovaným mají souvislost při svém podání (srov. v této souvislosti též např. Drápal, L., Bureš, J. a kol.: Občanský soudní řád II. § 201 až 376. Komentář. 1. vydání. Praha, C. H. Beck, 2009, str. 2887). Ke změnám okolností rozhodných pro posouzení mezinárodní příslušnosti (pravomoci) soudů, k nimž došlo až v průběhu řízení, již nelze přihlížet.

Nejvyšší soud tudíž uzavírá, že je-li u soudu příslušného podle článku 2 nařízení Brusel I a ustanovení § 85 odst. 1 nebo 3 o. s. ř. (resp. § 85a o. s. ř.) k projednání a rozhodnutí žaloby směnečného věřitele proti výstavci směny vlastní současně podána žaloba také proti směnečnému rukojmímu s bydlištěm v jiném členském státě Evropské unie, použije se pro určení soudu příslušného k projednání a rozhodnutí takové žaloby (neplyne-li příslušnost soudu již z článku 23 či 24, popř. z článku 5 odst. 1 nařízení) článek 6 odst. 1 nařízení.

Jelikož právní posouzení věci, na němž rozhodnutí odvolacího soudu spočívá a podle něhož k projednání a rozhodnutí předmětné věci není dána mezinárodní příslušnost (pravomoc) českých soudů, není správné, Nejvyšší soud rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2 část věty za středníkem a odst. 3 věta první o. s. ř.).

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výdělku \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ochrana spotřebitele \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovněprávní vztah \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Společný nájem bytu manžely \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Určení otcovství \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Jméno v obchodní firmě právnické osoby](#)
- [Dokazování](#)
- [Bolestné](#)
- [Blankosměnka](#)
- [Nájem](#)